

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 326/2014-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Lesoochránárskeho zoskupenia VLK, občianskeho združenia, Tulčík 26, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Lesoochránárskeho zoskupenia VLK, občianskeho združenia, o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2014 doručená sťažnosť Lesoochránárskeho zoskupenia VLK, občianskeho združenia, Tulčík 26 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 a žiada vydať tento nález:

„Právo sťažovateľa Lesoochranárskeho zoskupenia VLK

- domáhať sa zákonným postupom svojho práva pred súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 2 Ústavy SR,

- a na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd,

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/3/2013 zo dňa 18. 12. 2013 a postupom, ktorý mu predchádzal porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/3/2013 zo dňa 18. 12. 2013 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

Ako vyplýva zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ sa v konaní pred Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 S 19/2012 proti Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“ alebo „žalovaný“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 6006/2012-1.10 (27/2012 – rozkl.) z 10. júla 2012 a č. 3439/2012-2.2 zo 4. apríla 2012.

Rozhodnutím č. 3439/2012-2.2 zo 4. apríla 2012 žalovaný na základe žiadosti Poľovného združenia Malatina (ďalej len „žiadateľ“) povolil výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) a f) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“), a to usmrtiť – odstreliť – jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Malatiná, držať ho

a prepravovať, pričom stanovil tieto podmienky: (1) Odstrel možno zrealizovať od 1. júna 2012 do 30. novembra 2012 poslieďkou a postriežkou na lokalite Pod Sennou, k. ú. Malatiná a Uboč, k. ú. Prosiek, alebo do 15. decembra 2012 len postriežkou na uvedených lokalitách; (2) Usmrtený bude jedinec, ktorého hmotnosť nepresiahne 100 kg alebo šírka jeho prednej laby je do 12 cm a zároveň dĺžka zadnej laby do 21 cm; (3) Odstrelu nebude predchádzať vnadenie mäsitou návnadou, s výnimkou možnosti použiť živočíšny materiál v súlade s čl. 23 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (HS) č. 1774/2002, ktorým sa stanovujú zdravotné predpisy týkajúce sa živočíšnych vedľajších produktov určených pre ľudskú spotrebu v platnom znení; (4) Plánovaný čas lovu bude vopred oznámený ministerstvom poverenej kontaktnej osobe – Štátnej ochrane prírody Slovenskej republiky – Správe CHKO Horná Orava (ďalej len „kontaktná osoba“); (5) Odstrel medveďa bude neodkladne oznámený kontaktnej osobe s cieľom kontroly dodržiavania podmienok výnimky a vykonania prehliadky usmrteného jedinca; (6) Do príchodu zamestnanca kontaktnej osoby bude ulovený medveď ponechaný na mieste odlovu (meranie vykonáva výhradne kontaktná osoba); zástupca žiadateľa vopred zabezpečí možnosť odváženia uloveného jedinca s presnosťou na 0,5 kg; hmotnosť usmrteného jedinca sa posudzuje spolu s vývrhom; (7) Žiadateľ umožní zamestnancovi kontaktnej osoby odber vzorky (zo srsti, svaloviny, vnútorných orgánov, krvi a pod.) a zuba z usmrteného medveďa na účely analýz; (8) Formulár „Hlásenie o usmrtení medveďa hnedého“ s údajmi o usmrtenom medveďovi zašle žiadateľ na ministerstvo do dvoch týždňov od realizácie usmrtenia s tým, že osobitné predpisy, ako aj ostatné ustanovenia zákona o ochrane prírody ostávajú povolením tejto výnimky nedotknuté.

Žiadateľ povolenie výnimky odôvodňoval spôsobovanými škodami na ovciach a včelstvách, poľnohospodárskych plodinách a ohrozovaním hubárov a turistov medveďmi. Po tom, čo žalovaný zverejnil na svojej internetovej stránke informáciu o začatí predmetného konania, sa sťažovateľ prihlásil do konania listom (17. januára 2012). Žalovaný si vyžiadal k žiadosti stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (list č. ŠOP SR/521/2012 zo 6. marca 2012), ktorá odporučila povoliť usmrtenie jedného medveďa hnedého v predmetnom revíri. Po tom, čo žalovaný oboznámil účastníkov konania, že bolo ukončené zisťovanie stavu veci a obstarávanie podkladov, a poučil ich, že

ako účastníci konania majú právo sa s podkladmi na vydanie rozhodnutia oboznámiť a následne sa k nim vyjadriť pred vydaním rozhodnutia, sťažovateľ v liste z 19. marca 2012 uviedol, že z listu žalovaného nevyplýva obsah podkladov rozhodnutia ani spôsob ich získania, a požiadal žalovaného o oboznámenie s nimi a o poskytnutie lehoty na vyjadrenie. Žalovaný však vychádzal s poukazom na § 33 ods. 2 Správneho poriadku z toho, že správny orgán nemá povinnosť účastníka konania oboznámiť s podkladmi rozhodnutia, ale má iba povinnosť dať mu možnosť na uplatnenie jeho zákonného práva, čo znamená, že neposkytnutie podkladov obstaraných v rámci správneho konania vo forme vyhotovenia a zaslania ich kópie neznemožňuje sťažovateľovi právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia (sťažovateľ mal právo nahliadnuť do spisu).

Žalovaný rozhodnutie č. 3439/2012-2.2 zo 4. apríla 2012 o povolení výnimky (odstreľu) odôvodnil tým, že neexistuje iná alternatíva, čo vyplýva z dokladov predložených žiadateľom (najmä protokoly o šetrení škôd, informácie o výške poskytnutých škôd, list Poľnohospodárskeho družstva Malatiná, list starostu obce Malatiná), a je zrejmé, že populácia medveďa hnedého v predmetnom revíri nie je ohrozená (tento chránený druh živočíchov v tomto revíri prosperuje a jeho populácia narastá, v poľovnom revíri Malatiná je zvýšený stav populácie medveďa hnedého). Žalovaný poukázal aj na to, že je nepochybne žiaduce uprednostňovať iné postupy pred usmrcovaním chránených druhov živočíchov, avšak ak dochádza k synantropizácii chránených šeliem, ako je medveď hnedý, a s tým spojenému ohrozeniu zdravia a bezpečnosti obyvateľov, nemožno v reálnom čase situáciu riešiť inak ako povolením výnimky na usmrtenie tohto živočíchov (zmierňujúce opatrenia za danej situácie vec neriešia a nepredstavujú skutočnú alternatívu k povoleniu výnimky). Žalovaný sa zaoberal aj možnosťou odchyty medveďov a ich prípadného umiestnenia do zoolologickej záhrady alebo do iných lokalít (boli oslovené všetky zoologické záhrady v Slovenskej republike aj v Českej republike, avšak s odpoveďou, že buď medvede nechovajú, alebo majú plné stavy). Premiestňovanie medveďov do iných lokalít je nerealizovateľné z dôvodu, že odchytené synantropné medvede sú navyknuté hľadať potravu pri ľudských obydlíach a problém by sa tak iba preniesol na iné miesto. Na to, aby sa predišlo stretom medveďov s ľuďmi, je potrebné udržiavať populáciu medveďa v takom počte a na takom areáli, aby nedochádzalo k jeho rozširovaniu tam, kde nie je dostatok

prírodzenej potravy, kde však je omnoho väčšia ponuka potravy pre medveďa z umelých zdrojov (včelíny, odpadky, hospodársky chov dobytka). Poľovní revír Malatiná sa nachádza v 1. stupni ochrany. V revíri je vysoký stav medvedej populácie, hlavne mladých jedincov, sú časté strety občanov z príľahlých obcí. V revíri sú umiestnené včelíny a salaše, je vykonávaná pastva hospodárskych zvierat; povolenie výnimky na usmrtenie medveďa v tejto lokalite je riešením preventívneho charakteru, ktoré je v záujme ochrany a bezpečnosti obyvateľov.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu rozklad. Argumentoval tým, že napriek jeho žiadosti mu neboli žalovaným doručené podklady rozhodnutia, čím mu boli odňaté práva priznané účastníkovi konania a znemožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, ako aj tým, že rozhodnutie žalovaného nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, je nedostatočne odôvodnené a nie je v súlade s právnymi predpismi. Navyše výrok rozhodnutia nekorešponduje žiadosti žiadateľa, ktorý žiadal iba povolenie odstrelu (nie aj o držanie a prepravu).

Žalovaný o rozklade sťažovateľa rozhodol rozhodnutím č. 6006/2012-1.10 (27/2012 – rozkl.) z 10. júla 2012 tak, že rozhodnutie žalovaného č. 3439/2012-2.2 zo 4. apríla 2012 potvrdil. Bol toho názoru, že v prvostupňovom konaní neboli práva sťažovateľa porušené, sťažovateľovi nezaslaním kópie podkladov rozhodnutia nebola odňatá možnosť konať pred žalovaným, prvostupňové rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodňuje svoj výrok, skutkový stav bol zistený dostatočným spôsobom a z obsahu spisu boli preukázané všetky rozhodné skutočnosti. Rovnako tak aj samotný výrok rozhodnutia korešponduje žiadosti (odstrel, držanie a preprava).

Sťažovateľ v žalobe doručenej krajskému súdu o preskúmanie zákonnosti oboch rozhodnutí zopakoval svoje argumenty uvedené v rozklade, poukázal na to, že žalovaný mu nedal skutočnú príležitosť, aby mohol svoje práva v konaní realizovať, odňal mu jeho právo podľa § 33 ods. 1 a 2 Správneho poriadku (navrhovať dôkazy a ich doplnenie, klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke; možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu, k spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho

doplnenie). Žalovaný výzvu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia doručil sťažovateľovi opatrenú spisovými značkami celkovo 21 konaní vo veci žiadostí poľovných subjektov o povolenie usmrtiť chráneného živočícha – medveďa hnedého, hoci Správny poriadok hromadné oznámenie neumožňuje. Hoci sťažovateľ žiadal o doručenie kópií podkladov, žalovaný mu nevyhovел a vo veci rozhodol. Podľa presvedčenia sťažovateľa neboli splnené zákonné podmienky na povolenie udelenej výnimky, medveď hnedý je chránený prioritný druh európskeho významu, žalovaný existenciu podmienok výnimky spoľahlivo a úplne nezistil a vychádzal z nesprávneho názoru, že výnimku možno udeliť v rámci akejkoľvek celoplošnej regulácie početnosti medveďa hnedého, čo však nezodpovedá zákonu o ochrane prírody (§ 35 a § 40).

Krajský súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 6 S 19/2012-80 zo 16. novembra 2012 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že postupom žalovaného nedošlo k porušeniu procesných práv sťažovateľa, rozhodnutia žalovaných sú dostatočne odôvodnené a vecne správne.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a účastníkom konania právo na náhradu trov nepriznal.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 nadobudol právoplatnosť 24. januára 2014.

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu, ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 odôvodnil tým, že najvyšší súd neposkytol ochranu sťažovateľovi pred nezákonným rozhodnutím a postupom správnych orgánov, ktoré mu znemožnili, aby svoje práva a záujmy mohol účinne obhajovať a vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, pretože správne orgány mu nedali skutočnú možnosť takto postupovať. Krajský súd na túto

námietku sťažovateľa reagoval iba tým, že sťažovateľovi bola poskytnutá možnosť nahliadnuť do spisu, ktorú nevyužil, a žiadal o zaslanie podkladov poštou a predĺženie lehoty na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia, hoci Správny poriadok inštitút predĺženia lehoty nepozná, ale upravuje iba inštitút žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty. Podľa názoru sťažovateľa všeobecné súdy zbavili ustanovenia Správneho poriadku ich skutočného obsahu, podľa ktorého následkom ich porušenia musí byť zrušenie rozhodnutia v správnom súdnictve. Sťažovateľ sa ako účastník konania o jeho priebeh aktívne zaujímal, žiadal o poskytnutie listín, avšak správne orgány mu ich nedoručili. Ustanovenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku je dôsledkom zásady písomnosti v správnom konaní, pri jeho výklade je potrebné túto skutočnosť vziať do úvahy a je potrebné vychádzať z toho, že správne orgány musia postupovať tak, aby účastníci konania mohli svoje práva využiť (v úzkej súčinnosti), a nie tak, aby tieto ustanovenia nemali dopad na priebeh konania (takým spôsobom musí byť pristupované aj k právu oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia). Pokiaľ správne súdy konštatovali, že aj keby správne orgány porušili práva sťažovateľa svojím postupom, nešlo by o dôvod spôsobujúci nezákonnosť ich rozhodnutia, pretože ich rozhodnutia sú v konečnom dôsledku vecne správne, tento prístup porušuje čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože ak by sťažovateľ dostal príležitosť k podkladom rozhodnutia sa vyjadriť, museli by sa aj správne orgány vysporiadať s jeho argumentmi (najmä o nesplnení podmienok na udelenie výnimky). Navyše, správne súdy v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov nemajú oprávnenie dovyhodnocovať namiesto správnych orgánov podklady ich rozhodnutí tak, aby sa rozhodnutie správneho orgánu po doplnení dôvodov súdom javilo ako zákonné. Prvostupňové rozhodnutie, ako na to sťažovateľ od začiatku poukazoval, žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali udelenie výnimky vo vzťahu k podmienkam ustanoveným zákonom, neobsahovalo. Najmä zákonný imperatív neexistencie inej alternatívy (než povolenia odstrelu) nie je možné vykladať tak, že jedinou alternatívou odstrelu je iba umiestnenie medveďa do zoologickej záhrady, je potrebné zaoberať sa aj použitím preventívnych opatrení; navyše iba strety ľudí s jedincami medveďa hnedého v jeho prirodzenom areáli rozšírenia nemôžu byť dôvodom na udelenie výnimky, je potrebné posúdiť, či povolenie výnimky na odstrel jedného neidentifikovaného jedinca môže viesť k naplneniu sledovaného cieľa, teda k zníženiu hrozby verejnej bezpečnosti

ľudí. Pre povolenie výnimky sa vyžaduje súčasné nepochybné zistenie existencie takejto hrozby pre verejnú bezpečnosť ľudí, neexistencie možnosti túto hrozbu eliminovať inak a spoľahlivé zistenie, že udelenie výnimky neohrozí zachovanie populácie daného druhu. Ani jeden z týchto predpokladov nebol v konaní pred správnymi orgánmi bez akýchkoľvek pochybností zistený a preukázaný – pre opačné konštatovanie niet opory v spise.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 tým, že najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 odôvodnil takto:

«V prejednávanom prípade bolo potrebné posúdiť, či žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, postupovali v súlade so ZOPK a Správnym poriadkom, keď povolili výnimku

zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 ZOPK - usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Malatiná v roku 2012 (ďalej len „výnimka“).

Podľa § 40 ods. 2 ZOPK, orgán ochrany prírody môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených druhov, vybraných druhov rastlín a vybraných druhov živočíchov, a to len v prípade, že neexistuje iná alternatíva a výnimka neohrozí zachovanie populácií dotknutých druhov; ak ide o druhy vtákov a vybrané druhy živočíchov uvedené v osobitnom predpise, výnimku na ich lov povoľuje ministerstvo pôdohospodárstva.

Podľa ods. 3 výnimku podľa odseku 2 možno povoliť:

b) pri predchádzaní závažných škôd na úrode, hospodárskych zvieratách, lesoch, chove rýb, vodnom hospodárstve a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj pri predchádzaní závažných škôd na inom type majetku,

c) v záujme verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti ľudí a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj v záujme iných nevyhnutných dôvodov vyššieho verejného záujmu vrátane tých, ktoré majú sociálny alebo hospodársky charakter a tých ktoré majú priaznivé dôsledky zásadného významu na životné prostredie,

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že žiadateľ - Poľovnícke združenie Malatiná (ďalej len „žiadateľ“) listom z 9. januára 2012, požiadal žalovaného o povolenie výnimky. Svoju účasť v predmetnom konaní oznámil v zákonnej lehote listom z 13. januára 2012 žalobca.

Na základe výzvy žalovaného, žiadateľ zaslal monitoring pohybu synantropných (tzv. kontajnerových) medveďov v blízkosti ľudských sídiel a zdokumentovanie prípadov agresívneho správania medveďov a strety obyvateľov s medveďmi a to dve postúpenia žiadostí o poskytnutie náhrady škody spôsobenej medveďmi od Obvodného úradu životného prostredia v Dolnom Kubíne, podporu žiadosti o odstrel medveďa od Poľnohospodárskeho družstva Malatiná a od Obecného úradu Malatiná a dva protokoly z miestneho šetrenia škôd spôsobených medveďmi.

Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky (ďalej len „ŠOP SR“) vo svojom stanovisku zo 6. marca 2012 okrem iného uviedla, že v súčasnosti existujú tri možnosti riešenia vzniknutých problémov:

odplašenie problematických jedincov pomocou zvukových efektov, alebo pomocou gumových projektilov, ktoré však nemajú požadovaný efekt,

odchyt a imobilizácia problematických jedincov, ich prevoz a umiestnenie vo vhodných aklimatizačných zariadeniach, umiestnenie do karantény, veterinárne opatrenia a neskôr ich prevoz do oblastí resp. zariadení s vhodnými podmienkami pre ich reintrodukciiu, avšak ZOO nemajú v súčasnosti záujem o odchytané jedince medveďa a o odchytaných jedincov je veľmi malý resp. nie je žiaden záujem ani v zahraničí.

Navyše, v súčasnosti na Slovensku neexistuje subjekt, ktorý by po technickej, hlavne však finančnej stránke dokázal zabezpečiť všetky podmienky pre uvedené prípady. Vzhľadom na to je podľa názoru ŠOP SK povolenie výnimky z podmienok ochrany chráneného druhu živočícha na odstrel jedincov v lokalitách so vzniknutými škodami, resp. v rizikových lokalitách nebezpečných stretov človeka s medveďom, jediný efektívny spôsob riešenia problému jeho premnoženia.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že námietky žalobcu o všeobecnosti zistených skutočností a tvrdení žalovaného neobstoja, nakoľko zistené možnosti o alternatívnych riešeniach, t. j. o tom, že premiestnenie odchytaných jedincov do ZOO, resp. iných lokalít neprichádza do úvahy, pretože ich niet kam premiestniť, sa v danom období týkali všetkých povoloovaných výnimiek.

Z listu Správy CHKO Horná Orava okrem iného vyplýva, že vzhľadom na množstvo škôd hlásených od PD Malatiná (usmrtených 19 ks oviec v mesiacoch júl a august 2011, zvýšené náklady na stráženie stáda, demoralizácia pastierov, ktorí odmietali z obáv o svoju bezpečnosť nastupovať do práce pri strážení stáda) odporúčajú povoliť regulačný odstrel jedného kusa medveďa hnedého. Okrem toho dochádzalo k ohrozovaniu hubárov a turistov v lokalitách revíru.

Z listu Obecného úradu Malatiná okrem iného vyplýva, že počas letných a jesenných mesiacov evidujú sťažnosti tak vlastných občanov, ako aj turistov na časté strety s medveďmi počas pohybu v okolitých lesoch a pri lesných prácach.

Z uvedeného nepochybne vyplýva, že žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa si pred rozhodnutím o povolení výnimky vyžiadali dostatočné podklady preto, aby mohli dospieť k rozhodnutiu, že podmienky na povolenie výnimky ustanovené zákonom boli splnené.

Odvolaací súd dáva do pozornosti, že prvý predpoklad vyžadovaný zákonom na udelenie výnimky, t. j. neohrozenie zachovania populácií dotknutého druhu bol nad všetku pochybnosť splnený, keďže medved' hnedý je na území Slovenskej republiky premnožený. Pokiaľ ide o alternatívne iné riešenia, t. j. umiestnenie do iných lokalít, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že o odchytených jedincov nie je záujem a preto ich nie je kam premiestniť. Za uvedených okolností je aj podľa názoru odvolacieho súdu povolenie výnimky legitímne.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal procesné pochybenia správnych orgánov, odvolací súd mu dáva do pozornosti, že Správny poriadok vyžaduje aktívnu súčinnosť tak správneho orgánu ako aj účastníka správneho konania, k čomu v tomto konaní zo strany účastníka konania nedošlo, keďže tento svoje právo oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia nevyužil. Pokiaľ ide o nepredĺženie lehoty na podanie vyjadrenia, odvolací súd poznamenáva, že ide o lehotu procesnú, ktorej dĺžka závisí od úvahy správneho orgánu. Preto pokiaľ správny orgán dospel k záveru, že lehota 7 dní na podanie vyjadrenia je dostatočná, nepostupoval v rozpore so zákonom, keď žiadosti žalobcu o jej predĺženie nevyhoviel, nakoľko zákon mu povinnosť vyhovieť takejto žiadosti neukladá. V tomto kontexte nárok na predĺženie procesnej lehoty určenej správnym orgánom neexistuje.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavný súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Ústavný súd už zdôraznil, že zo vzájomnej súvislosti ustanovení čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 ústavy vyplýva, že dohovor a judikatúra k nemu sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (napr. I. ÚS 49/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 230/03).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť

predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002, bod 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, bod 46).

Účelom čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach alebo právom chránených záujmoch ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Právo na prístup k súdu sa však nezaručuje kedykoľvek, ale iba vtedy, ak zákon neustanoví inak. Uplatnenie práva na prístup k súdu sa vymedzuje podmienkami ustanovenými zákonom. Splnenie týchto podmienok treba posudzovať v kontexte so zmyslom a účelom ochrany práv a právom chránených záujmov v súlade s materiálnou koncepciou demokratického a právneho štátu. Ak fyzická alebo právnická osoba splní podmienky ustanovené zákonom, súd musí tejto osobe umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami a povinnosťami, ktoré z takéhoto postavenia vyplývajú (m. m. II. ÚS 230/09).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie (resp. ho odôvodnil nekonzistentne), k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil, a vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov sú založené na dostatočnom preukázaní rozhodujúcich skutočností a správnom právnom posúdení veci, a to nielen pokiaľ ide o dotknuté ustanovenia zákona o ochrane prírody, ale aj Správneho poriadku, teda nielen vo vzťahu k rozhodnutiu správnych orgánov, ale aj vo vzťahu k ich postupu predchádzajúcemu vydaniu rozhodnutia. Najvyšší súd neponechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu ďalej tvrdil, že tento je založený na takom výklade a aplikácii § 33 ods. 2 Správneho poriadku, resp. aj § 40 zákona o ochrane prírody, ktorý popiera jeho účel a zmysel.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o ochrane prírody chráneného živočícha je zakázané a) úmyselne odchytať v jeho prirodzenom areáli, b) úmyselne zraňovať alebo usmrcovať v jeho prirodzenom areáli, c) úmyselne rušiť v jeho prirodzenom areáli, najmä v období hniezdenia, rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku alebo migrácie, d) medzidruhovo krížiť vrátane krížencov, e) držať, prepravovať, predávať, vymieňať alebo ponúkať na predaj alebo výmenu.

Podľa § 40 ods. 2 zákona o ochrane prírody orgán ochrany prírody môže povoliť výnimku z podmienok ochrany chránených druhov, vybraných druhov rastlín a vybraných

druhov živočíchov, len ak neexistuje iná ekonomicky a technicky realizovateľná alternatíva a výnimka neohrozí zabezpečenie priaznivého stavu ochrany populácie dotknutého druhu v jeho prirodzenom areáli.

Podľa § 40 ods. 3 zákona o ochrane prírody výnimku podľa odseku 2 možno povoliť a) v záujme ochrany dotknutých druhov alebo ochrany prírodných biotopov, b) pri predchádzaní závažných škôd na úrode, hospodárskych zvieratách, lesoch, chove rýb, vodnom hospodárstve a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj pri predchádzaní závažných škôd na inom type majetku, c) v záujme verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti ľudí a ak sa výnimka nevzťahuje na druhy voľne žijúcich vtákov, aj v záujme iných nevyhnutných dôvodov vyššieho verejného záujmu vrátane tých, ktoré majú sociálny alebo hospodársky charakter a tých ktoré majú priaznivé dôsledky zásadného významu na životné prostredie, d) na účely výskumu a vzdelávania, obnovy populácie dotknutých druhov a ich navrátenia do biotopov alebo na ich pestovanie alebo chov v ľudskej opatere nevyhnutný na tieto účely, e) na odber, odchyt alebo držbu jedincov v malom počte za prísne kontrolovaných podmienok, na selektívnom základe a v obmedzenom rozsahu.

Podľa § 40 ods. 4 zákona o ochrane prírody rozhodnutie o povolení výnimky podľa odseku 2 obsahuje a) určenie dotknutých druhov, pre ktoré platí výnimka, b) prostriedky, zariadenia alebo metódy povolené na odber, odchyt alebo usmrcovanie dotknutých druhov, c) podmienky možného rizika a časové a miestne okolnosti, za ktorých možno vykonávať činnosť povolenú výnimkou, d) spôsob kontroly plnenia podmienok výnimky, e) ďalšie podmienky výkonu činnosti povolenej výnimkou určené podľa § 82 ods. 12.

Podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Ako vyplýva z § 40 ods. 2 a 3 zákona o ochrane prírody, tento pre povolenie výnimky z povinnosti uloženej v § 35 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane prírody (t. j. pre povolenie odstrelu) vyžaduje splnenie troch podmienok: (1) neexistuje iná ekonomicky a technicky realizovateľná alternatíva; (2) výnimka neohrozí zabezpečenie priaznivého stavu ochrany populácie dotknutého druhu v jeho prirodzenom areáli; (3) cieľom povolenia výnimky môže byť (okrem iného) predchádzanie závažných škôd na úrode, hospodárskych zvieratách, lesoch, chove rýb, vodnom hospodárstve alebo ochrana verejného zdravia alebo verejnej bezpečnosti ľudí. Ako vyplýva z citovaných ustanovení, ich účelom nie je vylúčiť udeľovanie výnimiek, ale stanoviť pravidlá ich udeľovania definovaním legitímneho cieľa udelennej výnimky a stanovením kritérií pre posúdenie proporcionality záujmu na ochrane prírody a obsahu povolenej výnimky. V tomto prípade bola výnimka povolená z legitímneho dôvodu (ochrana verejného zdravia a bezpečnosti ľudí) a po spoľahlivom preukázaní naplnenia požiadaviek proporcionality – odstrel jedného jedinca medveďa hnedého, ktorý neohrozí zabezpečenie priaznivého stavu ochrany populácie dotknutého druhu v jeho prirodzenom areáli za podmienok uvedených v rozhodnutí, a neexistencia inej ekonomicky a technicky realizovateľnej alternatívy, ktorú ostatne v priebehu celého doterajšieho konania neoznačil ani sťažovateľ.

Na tom nič nemôžu zmeniť ani argumenty sťažovateľa, ktorý je presvedčený, že ústavne akceptovateľným výkladom § 33 ods. 2 Správneho poriadku môže byť iba taký výklad, podľa ktorého povinnosť správneho orgánu dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia a prípadne navrhnúť jeho doplnenie, môže byť iba taký výklad, podľa ktorého správny orgán túto povinnosť splní iba vtedy, ak spolu s výzvou na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia doručí účastníkovi konania a zúčastneným osobám tieto podklady, alebo ich zašle účastníkovi konania alebo zúčastnenej osobe najneskôr na ich žiadosť a stanoví im lehotu na podanie vyjadrenia k nim plynúcu až od doručenia týchto podkladov. Tento názor sťažovateľa neobstojí.

Nepochybne aj v správnom konaní musí byť umožnené účastníkovi konania a zúčastnenej osobe dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby

ich návrh (alebo obrana) uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu, a vyjadriť sa k nim. V tomto prípade sťažovateľ oznámil svoj vstup do konania 17. januára 2012, správny orgán mu oznámil podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku listom z 9. marca 2012, že bolo ukončené zisťovanie skutkového stavu veci a obstarávanie podkladov, a vyzval ho pred vydaním rozhodnutia na vyjadrenie k ich obsahu, spôsobu zistenia, prípadné podanie návrhov na ich doplnenie v lehote siedmich dní od doručenia oznámenia a následne vo veci rozhodol 4. apríla 2012.

Sťažovateľ sa k podkladom rozhodnutia relevantným spôsobom nevyjadril, do spisu správneho orgánu nenahliadol napriek tomu, že na to mal vytvorený dostatočný časový priestor, pričom ani z jeho sťažnosti doručenej ústavnému súdu nevyplýva, že by mu bolo správnym orgánom nahliadnutie do spisu znemožnené, a (namiesto toho) iba požiadal správny orgán „o oboznámenie s podkladmi rozhodnutia“ a predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia. S ohľadom na popísaný priebeh konania sa ústavný súd nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého v konaní postupoval aktívne.

Výklad ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku, tak ako ho použili všeobecné sudy, nejaví známky ústavnej svojvoľnosti. Zmyslom a účelom tohto ustanovenia je totiž iba to, aby účastníci správneho konania a zúčastnené osoby mali vedomosť o momente skončenia zisťovania skutkového stavu a na základe tejto vedomosti sami zvážili, ako budú ďalej postupovať a či využijú v tomto štádiu konania právo k veci sa (znova) vyjadriť. Pri zachovaní ústavne konformnej aplikácie úpravy správneho konania možno totiž dospieť iba k záveru, že aj jeho účastníci a zúčastnené osoby majú práva priznané touto právnou úpravou aktívne využívať a pokiaľ takto aktívne nepostupujú, nemôžu dôsledky vlastnej pasivity alebo formálneho prístupu k týmto právam využiť ako argument pre tvrdenú nezákonnosť následne vydaného rozhodnutia správneho orgánu. Preto ústavný súd dospel k záveru, že v konaní pred správnymi orgánmi bola sťažovateľovi daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ho nestavali do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej bol žiadateľ o povolenie výnimky.

Ústavný súd tak po preskúmaní dôvodov, ktoré viedli najvyšší súd k potvrdeniu výroku rozhodnutia krajského súdu, dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nešlo o prípad, v ktorom by najvyšší súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. Najvyšší súd, naopak, dôsledne zvažujúc nielen dôvody prvostupňového rozhodnutia, ale aj odvolacie argumenty sťažovateľa, dospel nakoniec k záveru, podľa ktorého skutočnému účelu a zmyslu citovaných zákonných ustanovení postup správnych orgánov a súdu prvého stupňa zodpovedá.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 3/2013 z 18. decembra 2013 mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014